

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 1 (274)

П'ятниця, 1 липня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Редакції газети „МОЛОДИЙ КОМУНАР“

Кіровоградський обком КП України палко вітає багатотисячний загін комсомольців і молоді, творчий колектив редакції, робітників, конкорів і читачів у зв'язку з виходом першого номера обласної молодіжної газети «Молодий комунар».

Разом з обласною, районними і багатотиражними газетами молодіжна газета «Молодий комунар» покликана своїм пристрасним друкованим словом запалювати юнаків і дівчат на славі трудові подвиги, вселяти в них впевненість, бадьорість і тверду рішучість, гартувати волю, мобілізувати на боротьбу за виконання взятих на себе соціалістичних зобов'язань, за дострокове здійснення славіх планів семирічки.

В основу своєї діяльності газета повинна покласти завдання комуністичного виховання молоді. Хай кожна її сторінка буде пронизана благородною метою виховання молоді в дусі патріотизму, відданості всеперемагаючому прапорю марксизму-ленінізму, в дусі гордості за свою Батьківщину і ненависті до її ворогів. Хай завжди буде гострим, дотепним, дошкульним і принциповим її друковане слово в боротьбі з пережитками капіталізму в свідомості деякої частини людей.

Обком КП України бажає редакції газети «Молодий комунар» творчих успіхів і висловлює впевненість, що її працівники не пошкодують сил, енергії і творчого горіння, щоб зробити газету високодейною, бойовою, цікавою, оперативною, щоб «Молодий комунар» став надійним помічником обласної партійної організації, обкому ЛКСМУ у вирішенні завдань комуністичного будівництва.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ КОМІТЕТ КП УКРАЇНИ.

ЩИРЕ ПОБАЖАННЯ

Своїх молодих земляків, чудову юнь Кіровоградщини вітаю з значною подією — виходом першого номера молодіжної газети.

Нехай сторінки її стануть славним літописом звершень племені молодих, що впевнено йде на зміну нам — ветеранам праці старшого покоління.

Щодо творчого обличчя газети, то хотілося б, щоб вона була такою ж, як наша радянська молоддь, — діловою, принциповою, сміливою, дотепною.

Олександр ГІТАЛОВ,
двічі Герой Соціалістичної Праці.

ДОРОГИМ НАШИМ ЗЕМЛЯКАМ

Юні друзі! Широ вітаю молоддь Кіровоградської області з чудовим подарунком — комсомольською газетою «Молодий комунар», яка буде виховувати підрастаюче покоління в дусі колективізму, відповідальності за нашу спільну справу, вірності великим ідеям партії Леніна.

Від усього серця бажаю комсомольцям, юнакам і дівчатам орденосної Кіровоградщини великих успіхів у праці, навчанні, щастя в особистому житті.

В. МАЦКЕВИЧ,
міністр сільського господарства СРСР.

Центральний Комітет Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України гаряче вітає комсомольців і молоддь Кіровоградщини з радісною подією — виходом першого номера обласної молодіжної газети. З кожним роком зростає кількість комсомольських періодичних видань. Вихід в світ вашої газети є новим яскравим свідченням постійного піклування рідної Комуністичної партії і Радянського уряду про нашу чудову молоддь.

ЦК ЛКСМ України впевнений у тому, що газета «Молодий комунар» буде надійним помічником партійних і комсомольських організацій в справі комуністичного виховання юнаків і дівчат, підвищення їх політичної і трудової активності на всіх ділянках господарського і культурного будівництва.

Щиро бажаємо новій газеті та її читачам великих успіхів у труді на благо нашої любимої Вітчизни.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ЛЕНІНСЬКОЇ КОМУНІСТИЧНОЇ СПІЛКИ МОЛОДІ УКРАЇНИ.

Сердечно вітаємо колектив журналістів і читачів «Молодого комунара» з нагоди випуску першого номера газети.

Комуністичне виховання молоді, соціалістичне змагання за дострокове виконання семирічки, приведення в дію невикористаних резервів, пропаганда досвіду передовиків і новаторів — всі ці питання повинні знайти місце на сторінках «Молодого комунара». Будьте невтомними літописцями великого і радісного часу, зміцнюйте зв'язки з авторським активом і читачами.

Від душі бажаємо вам, друзі, всіляких удач і творчих успіхів!

Редколегія газети «Кіровоградська правда».

Разом з вами радію народженню «Молодого комунара», сподіваюся, що газета буде гострою зброєю в руках комсомолу.

Хочеться побажати, щоб ваша газета не обминала питань естетичного виховання, дбала про художні смаки, високу внутрішню культуру молоді. З вашим містом пов'язана праця ушавлених митців української сцени М. Кропизницького, родини Тобілевичів, М. Заньковецької, Ф. Левицького. Саме тут, в колишньому Єлисаветграді, покладено початок діяльності першого українського професійного театру. Пам'ятайте про це, любіть мистецтво, друзі!

Гнат ЮРА,
народний артист СРСР.

З великою радістю дізнався я про народження на моїй рідній Кіровоградщині молодіжної газети. Від душі бажаю колективу «Молодого комунара» стати заспівувачем славіх справ, нових трудових подвигів, якими так багатє

творче життя радянської молоді. Хочеться думати, що «Молодий комунар» віділить на своїх сторінках місце для переклички різніх комсомольських поколінь. Євгеній ПОПОВКІН,
головний редактор журналу «Москва».

До тебе,

Сьогодні у нас, дорогий друже, знаменна, радісна подія. Ти тримаєш у руках перший номер своєї газети «Молодий комунар». З ширим хвилюванням проглядаєш її сторінки і, напевне, навіть після побіжного ознайомлення з цим номером знайдеш у ньому те, що тебе найбільше зацікавить.

Ми від усієї душі прагнемо, щоб у тебе виникло бажання не тільки поділитися своїми думками про газету з друзями, а й написати нам.

За післявоєнні роки наш славний комсомол звершив немало героїчних трудових подвигів. Підкорення цілинних і перелогових земель, 37 комсомольсько-молодіжних шахт у Донбасі, велетні вітчизняної металургії у Кривому Розі, гіганти хімічної і цементної промисловості — ось далеко не повний перелік віх у великому поході за комунізм.

Пильніше придивися довкола себе, і всюди — на ударних комсомольських будовах — Кременчуцькій ГЕС, Кіровоградському м'ясокомбінаті, Олександрійському, Ново-Українському, Долинському цукрових заводів чи на колгоспних ланах, на сталевих магістралях чи фермах, серед олександрійських гірників чи завалівських

графітників, — всюди зустрінеш енергійну, завзяту молоддь з неспокоїнним характером, невтомними руками, гарячим серцем, побачиш паростки нового, комуністичного ставлення до праці.

Пліч-о-пліч з представниками старшого по-

юний друже,

коління юнаки і дівчата у другому році великого семиріччя вершать великі діла, примножують славі традиції тих, хто будував Комсомольськ-на-Амурі, зводив домни Магнітки, Харківський тракторний. Про наших чудових юнаків і дівчат, їх творчу працю, навчання, дозволя, про життя молоді за рубежем і розповідатиме в дальшому, юний друже, наша газета.

Вихід у світ «Молодого комунара» — нове яскраве свідчення великого піклування Комуністичної партії і Радянського уряду про нашу чудову юнь, про якнайповніше задоволення її запитів.

Комсомольська преса нашої орденосної області має свої славі традиції. Ще 5 грудня 1939 року у Кіровограді вийшов перший номер молодіжної газети. Життя її припинилося у важкому для нашої країни

році. Віднині, дорогий друже, ми відновлюємо видання комсомольської газети.

Але без твоєї підтримки нам не обійтися, бо юнкори — надійна опора газети. В. І. Ленін вказував, що друкований орган стане живим і життєвим тоді, коли на п'ять літераторів, що керують і постійно пишуть, буде п'ятсот і п'ять тисяч працівників не літераторів.

Тож і звертаємо ми до тебе: пиши нам про трудові будні своїх товаришів, їх навчання, відпочинок, про свої найзаповітніші мрії. Якщо виникнуть будь-

наше слово

які труднощі, сумніви і вагання, коли зустрінеться в житті щось незрозуміле, — запитуй нас. Газета стане твоїм другом і першим порадиником. Спільними зусиллями будемо викоріювати все те, що заважає нам жити і працювати по-комуністичному.

Ми живемо в час, коли на наших очах втілюється в дійсність одвічна мрія людства — побудова комунізму. І з твоєю допомогою «Молодий комунар» стане бойовим друкованим органом, надійним помічником партійних організацій у розв'язанні завдань великого семиріччя.

ВІД'ЇЗД М. С. ХРУЦОВА У ВІДЕНЬ

30 червня на запрошення австрійського уряду з Москви у Відень з державним візитом вилетів Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов з сім'єю.

У поїзді в Австрію М. С. Хрущова супроводять: перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін, міністр культури СРСР К. О. Фурцева, міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, голова Державного комітету Ради Міністрів СРСР по культурних зв'язках з зарубіжними країнами Г. О. Жуков та інші.

(ТАРС).

ТРЕТЯ СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

29 червня в Києві почала свою роботу третя сесія Верховної Ради Української РСР п'ятого скликання.

Сесія розгляне питання про стан і заходи по дальшому поліпшенню культурно-освітньої роботи серед трудящих Української РСР: проект Закону про охорону природи Української РСР; проект Закону про судоустрій Української РСР; проект Закону про бюджетні права Української РСР і місцевих Рад

депутатів трудящих: про внесення змін у статтю 99 Конституції (Основного Закону) Української РСР і затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю по першому питанню виступив міністр культури Української РСР Р. В. Бабійчук.

З доповіддю «Проект Закону про охорону природи Української РСР» виступив заступник голови Ради Міністрів Української РСР В. І. Вольтовський.

Заява Радянського Уряду з приводу „ратифікації“ американо-японського воєнного договору

Цими днями в США, а також в Японії, всупереч волі її народу, відбулись інсценівки ратифікації нового американо-японського воєнного договору. Радянський уряд заявляє, що цей договір є ще одним потворним дітищем збанкрутілої політики правлячих кіл США — політики «на грані війни», політики створення агресивних блоків і насадження воєнних баз на чужих територіях.

В заяві підкреслюється, що новий договір веде до дальшого загострення обстановки на Далекому Сході. Він підкорений лінії правлячих кіл США, спрямований на зрив врегулювання назрілих міжнародних проблем, на підрив до-

вір'я у відносинах між державами, на посилення воєнних готувань і злізнення агресивних, провокаційних актів проти миролюбних країн. Радянський уряд вважає за необхідне ще раз вказати на згубні для японського народу наслідки укладення американо-японського воєнного договору.

У заяві вказується, що народи світу, в тому числі і радянський народ, не можуть ігнорувати того факту, що мілітаристські сили в Японії при підтримці своїх заокеанських покровителів, знову піднімають голову. Радянський уряд не раз перестерігав уряд Японії щодо небезпеки, яку він створює для своєї країни і народу, скочуючись на згубний шлях відродження мілітаризму і воєнного зговору з США з метою агресії.

У заяві знову повторюється, що уряд СРСР докладає і докладає зусиль до того, щоб до кінця нормалізувати радянсько-японські відносини, забезпечити широкий розвиток взаємовигідних торговельно-економічних, культурних та інших зв'язків, до чого є всі можливості.

Якщо тобі сімнадцять

Вище рукава засукуй,
Засмаглий міцний юначе:

Чуеш,
як лунко стука
Серце твоє гаряче?

Хіба то легка дорога
Кличе

його до себе?
Правильну путь від
порогу

Вибрати

треба.

То кличуть гудки
заводів —

Бригади в цехи
зійдуться,

Радість в труді
знаходять,

М'язи в труді
наляються.

Нива густа у полі —
Ну ж і роботи буде!

Там твоя справжня
доля,

Там тобі вийти в люди...
Сімнадцять

кому сьогодні?
Виходьте на шлях
широкий!

Вас кличуть діла
народу

і думи його високі.

Віктор
ПОГРІБНИЙ.

— Клик Василь Іванович. Рік народження — 1941. Освіта — десять класів. Рід заняття — помічник кіномеханіка... Волков Василь — комбайнер. Іздовий Володимир Упоренко. Доярка Марія Грузденко. Дев'ятикласниця Галина Кучеренко...

Зачитується скупі анкетні дані вступаючих до лав ВЛКСМ, і кожна дівчина, юнак, помітно хвилюючись, коротко відповідає на запитання членів бюро райкому комсомолу. 13 виробничників, краших представників неспокоїної юні стали того пам'ятного червеного дня комсомольцями. І тепер, тримаючи біля серця червону книжечку п'ятиорденоносного комсомолу, вони сповнені бажання помножити свої зусилля в праці, віддати весь вогонь комсомольського серця загальнонародній справі — достроковому виконанню грандіозних накреслень рідної партії.

Більше двох тисяч комсомольців Хмельського району пліч-о-пліч крокують у славі семиріччя разом з своїми батьками, старшими братами й сестрами. Лише за останні три місяці в нашу гвардію влилось понад двісті юнаків і дівчат.

Молодь вступає в комсомол. І в цьому не мала заслуга комсомольських активістів. Внутрішню роботу, боротьбу за ріст і зміцнення комсомольських організацій вони вважають своєю кровною справою, і не сезонною, а постійною, основою. Неспілкува молодь завжди запрошується на комсомольські збори, залучається до навчання в гуртках політосвіти, бере активну участь у художній самодіяльності, спільно організовує комсомольсько-молодіжні ланки, бригади ферми, виконує різні доручення. Вона не хоче стояти осторонь бурхливого життя, виявляє бажання і готується стати в ряди ленінського комсомолу, бути на передньому краї боротьби за дострокове виконання семиріччя.

Трудове похвалення відчувається в комсомольських

РОСТЕМО, МІЦНІЄМО

організаціях. 32 комсомольсько-молодіжних агрегати по комплексному механізованому обробітку просапних культур працюють тепер на колгоспних полях. 8.600 гектарів кукурудзи зобов'язалися вони виростити своїми силами, добитися рясного врожаю. А в артілі імені Орджонікідзе юнаки, працюючи на чотирьох комсомольсько-молодіжних агрегатах, посіяли понад ти-

бот і її подруги, наслідуючи почин Валентини Гаганової і тисяч її послідовників.

В районі 16 ферм борються за почесне звання колективів комуністичної праці, двісті виробничників вирішили трудитись поударному, по-комуністичному. Хороші вісті в ці дні надходять від вівчаря колгоспу імені Енгельса Івана Брагіця, свинарки артілі

Рік семиріччя — другий

Комсомольська організація області в цьому році шефствує над спорудженням шести ударних будов семиріччя — підприємств харчової промисловості, а також Кременчуцької ГЕС.

Юнаки і дівчата, піонери і школярі дали слово зібрати не менше 16 тисяч тонн металевого лому.

24 мільйони карбо-

ванців — стільки буде внесено молоддю області в «Комсомольську копилку» за рахунок економії сировини та матеріалів, раціоналізації та винахідництва.

Ось зобов'язання молодих тваринників: відгодувати 200 тисяч свиней, 90 тисяч голів худоби, виростити півтора мільйона штук птиці, 1 мільйон 200 тисяч кролів та законтрактувати і виростити 60 тисяч телят.

сячу гектарів качанистої і більше половини площі вирішили обробити виключно механізованим способом. Уже по кілька разів спушили міжряддя кращі комсомольсько-молодіжні агрегати Миколи Левадного, Геннадія Іванова, Володимира Кривулі.

Юнаки і дівчата прагнуть на ділі виправдати високе звання комсомольця. Вони йдуть туди, де найбільш потрібні молоді робочі руки. В артілі імені Литвинова на тваринницьку ферму, одну з найвідсталіших у районі, з рільничої бригади пішли працювати доярками Зіна Дро-

«Победа» Катерини Сиси. Свої річні зобов'язання ці трудівники вже виконали більше, ніж наполовину.

Зростає авторитет комсомольських організацій на селі. І це закономірно: адже комсомолія стала ініціатором багатьох хороших починань, надійним, бойовим помічником партійних організацій. Гарячу підтримку і схвалення молоді району викликало звернення комсомольців артілі імені Енгельса: кожному виростити і зібрати цукрові буряки на площі не менше 0,3 гектара. А в колгоспі імені Кірова юнаки і дівчата, крім того, виростять не менше, як

по гектару кукурудзи і зберуть своїми силами врожай.

Молодість і

спорт — поняття

перозвнати.

«Побудувати свій стадіон!»

вирішили комсомольці колгоспу імені Орджонікідзе. Їх почин підтримали юнаки і дівчата сільгоспартілей імені Леніна, імені Енгельса та інших. Чудовим спортивним святом було відкриття у нинішньому році чотирьох стадіонів. Після роботи, під час суботників і неділень, часто і при світлі місяця трудилася молодь на будівництві футбольних полів, волейбольних і баскетбольних майданчиків.

Немало хороших справ зробили комсомольці, але досягнуте — не рубіж. Розгорнутий похід за знання і культуру, поліпшення ідеологічної роботи в сучасних умовах, шефство над будівництвом дитячих ясел, садків, шкіл, клубів — далеко не повний перелік серйозних і відповідальних завдань, що стоять перед нами. І комсомольці впорайтесь з ними, бо молодь вміє мріяти, творити, працювати по-новому, по-комуністичному.

Н. ДЯКОВА,
секретар Хмельського райкому комсомолу.

Све радістю продише
дівоче обличчя, щастям
променяється веселі очі...
Познайомити тебе з нею,
друже?

Це твоя ровесниця Віра
Присяжнюк. В колгоспі імені
Калініна, Ульянівського
району, Віра — краща свинарка.
Після закінчення десятиріччя
прійшла вона на колгоспну ферму.
Тут і здобула дівчина трудову славу.
Хороше їдуть справи у
молододі свинарки. Минуло
тільки півроку, а на кожну
із свинюматок Віриної
групи уже припадає по
16 ділових поросят. Виконає
працівниця комсомолка своє
річне зобов'язання — одержить
і виростить по 30 поросят
на свинюматку.

На знімку: Віра
ПРИСЯЖНЮК.
Фото Г. Верушкіна.

про його мету, визначивши обов'язки кожного учасника, видав останній наказ:

— Отже, пункт збору — туристська станція. Рівно о сьомій годині!

Не будемо розповідати, як в ніч передодні збору Наташа Білан одягла братів годинник і без кінця прокидалась, боячись проспати, як вони з Людою Філіповою і Людою Красовською мріяли ранком дорогою від Ново-Олексіївки до центру міста, бо автобуси в цей час ще не ходили. А якою невимовно щасливою була шестикласниця Рая, коли після слізного благання вона дістала таки дозвіл батьків на похід!..

Найцікавіше розпочалося тоді, коли машина підвезла юних туристів до Підлісянської сільської Ради, головою якої працює колишній партизанський командир Семен Іванович Довженко. Справжній партизанський командир! Заіскрились очі хлопців, приишли дівчата. Семен Іванович одразу повіг гостей в музей партизанської слави, створе-

ний в селі за його ініціативою. Скільки цікавого побачили тут і почули школярі! Затамувавши подих, слухали вони розповіді про тих, хто віддав своє життя за світло, за волю, за наше життя... Взяти хоча б вчительку, яка пішла на смерть, витерпіла нелюдські муки, перенесла жорстокі знущання, але не скорилася ворогові, не зрадила своїх товаришів. Такими юниами, як ці відвідувачі музею, були партизанські зв'язківці Федя Шенель і Яша Матвієнко. Їх теж закатували фашисти...

Огляд музею продовжився в лісі. Незнайомі звивисті стежки і дороги. Ними колись ходили партизани. Простора галявина серед дубових хащ. Вона була партизанським «клубом». Столяки, де народні месники робили короткі привали. І, нарешті, чарівний «цар-дуб», як називають його в народі. Довго шукали цей дуб слідопити. Дійсно, нелегко було ворогам добратись сюди! «Цар» був головним «зв'язківцем»,

орієнтиром, «явочною квартирою» партизанів. Він справді схожий на володаря лісу. Міцний і стрункий велетень. П'ять чоловік взялось за руки, щоб обійняти його стовбур. Міцно вріс він у землю корінням, розкинув буйне гілля...

Але час у дорогу. Привал скінчився. До того ж суп, який приготувала Наташа, додав учасникам походу нових сил. Лунає команда:

— Розвідка, вперед! На місце, санітар Філіпова!

Підтягуються хлопці. Ім трохи важче: у них за плечима палатки та рюкзаки з різним спорядженням. Але на дусі в кожного легко і трохи бенкетно: поперед романтика нових відкриттів, нових зустрічей.

Загін туристів-слідопитів рушає у дальшу путь...

А. ВОЦАНСЬКА.

ЩИРЕ ПОБАЖАННЯ

Ми, педагоги, завжди бачимо в газеті силіногу і надійного спільника у своїй справі — вихованні молодого покоління.

Через те й вітаю нині «Молодого комуняра», як ще одного бійця в армії тих, хто бореться за виховання людини комуністичного суспільства. Сподіваюсь, що ця виключна по своєму значенню тема не сходитиме з сторінок новоствореної газети.

Працюючи над проблемами комуністичного виховання, я з радістю стану дописувачем газети.

Щасливої дороги, «Молодий комуняре!»

В. СУХОМЛИНСЬКИЙ,
член-кореспондент Академії педагогічних наук РРФСР, заслужений вчитель УРСР, директор Павлівської середньої школи.

Це було в тридцятих

КОЛИ б ми, комсомольці тридцятих років, старанно записували бойові діла комсомолів тих часів, були б створені великі книги, цілі томи полум'яних сторінок. Нас часто розпитують молоді люди: як тоді працював комсомол? Яку роль відігравав він на заводах і фабриках, у навчальних закладах, на селі? На жаль, пам'ять не все зберегла. Але більшість перекритих подій не забудеться ніколи.

До комсомолу я вступила у 1925 році. Працювала тоді піонервожатою в одній із шкіл. В 1929 році приїшла на завод «Червона зірка». Згодом комсомольська організація механо-складального цеху обрала мене секретарем комітету.

У січні 1931 року наше підприємство одержало урядове завдання: протягом чотирьох місяців виготовити 100 бурякозбиральних комбайнів. Треба сказати, що в тих умовах це була дуже складна справа. Але для шойно створених колгоспів потрібні були машини, і робітники твердо заявили: «Зробимо!» Застрільниками цієї справи виступили комсомольці, молоді.

Для складання різальних апаратів комбайнів у нашому цеху створили комсомольсько-молодіжну бригаду. Як завзято працювали юнаки! Іноді по дві доби не ходили додому. В цеху спали і їли. Принесли, бувало, з робкоопу оселедців, печива або цукерок, поділили на всіх порівну, перекусять і знову до роботи. А робітники старшого віку брали приклад з молодих і теж працювали по дві зміни.

Червонозорівці не підвели. Всі бурякозбиральні машини були виготовлені достроково. Навіть три зверху плану видали — у подарунок першій Одеській обласній комсомольській конференції.

Цехові комітети вели нещадну боротьбу з бракоробством, недбайливим ставленням до праці. Не давали спуску ледарям, прогульникам. Варто було комусь із робітників не прийти або запізнитись на роботу, як біля його верстата

ТАК ЖЕ, як і вчора, за вікном повільно кружляло жовте листя... І завтра буде кружляти... Немов би нічого не сталося. А може так воно і є? Хіба кого хвилює, що завтра над ним, Іваном Казаріном, відбудеться суд?

Від великої образи на людей хотілося плакати. Він лежав на твердій лаві в камері попереднього ув'язнення. Русаве волосся скуйовджене, погляд загнанний. Завтра його будуть судити. Судити! Ганебно, певче слово!

Як це сталося? З чого все почалося?

І в уяві юнака, мов на екрані, промайнула вся його коротка біографія, ретельно перевірена і докладно описана у протоколах міліції.

ВАЖКО починалося у хлопця життя. Серед перших слів, які навчився вимовляти маленький Ваня, не було такого дорогого, близького для кожної дитини слова «тато». Василь Казарін покинув дружину в рік народження сина. Не зійшлися характерами!

Жахливо відчувати себе сиротою при живому батькові! Жахливо не знати в дитинстві дотику рідних теплих рук, не мати змоги нічого сказати у відповідь на глумливе прізвисько: «кинутий». Хтозна, може саме тоді стали проростати

комсомольці одразу ж вившували «рогожу» — карикатуру. Після такої критики мало хто наважувався порушувати трудову дисципліну.

Комсомольці в усьому були дбайливими господарями. Наведу хоча б такий приклад. На території заводу було немало прикиданих снігом сівалок, частина з них — розукомплектовані. «Дамо їм пугівку на колгоспні поля!» — вирішили молоді робітники. Дружно вийшли на недільник, відкопували сівалки, добирали до них деталі. І все це без будь-якої винагороди.

Комсомольська організація заводу являла собою активний, бойовий загін.

Хочеться побажати і нашій молоді: більше проявляйте ініціативи, наполегливості в усьому. Більше бойового духу нехай буде у справах комсомольських! А запалювати юних на трудові подвиги в ім'я розквіту нашого життя повинні комсомольські вожакки. Щирим другом і порадиником у їхній роботі буде газета «Молодий комунар», з якою сьогодні знайомляться наші юні читачі.

Л. ЗАСЛАСЬКА,
начальник цеху Кіровоградської промартілі «Хімік».

Юнак зосереджено слідкує за рухом різця. Через якусь мить буде готова ще одна деталь. Багато продукції видає понад план комсомолець Василь Альошин — слюсар-нарізчик Кіровоградського агрегатного заводу. А особливо старіється юнак напередодні липневого пленуму ЦК КПРС. Його щоденні виробничі показники ніколи не бувають меншими 145—150 процентів змінного завдання.

На знімку: В. Альошин. Фото В. Ковчака.

коріння того злого насіння, яке буйним цвітом зацвіло пізніше? Хтозна...

Обставини склалися так, що Іван повинен був переїхати до Кіровограда і оселитися у батька. Василь Ілліч зустрів сина без особливої радості.

— Живи, — байдуже промовив він. — Щоб добре вчився. Дивись мені!

Залишений без догляду, Іван цілими днями вештався по місту. Почав курити, бешкетувати. Незабаром про нього дізналася вся вулиця. Дівчата побоювалися зустрічі з ним, хлопці обходили стороною. Вчився Іван погано.

КОЛИ тобі ледь-ледь минуло 18 років, коли серце твоє тільки-но починає прокидатися для першого кохання, а в руках у тебе шойно одержаний атестат зрілості, — тоді все здається незвичайним і прекрасним. Захопленими очима дивишся ті навкруги і наче перегортаєш сторінки чудової книги, назва якої — Життя. Саме в ці роки мрієш про далекі подорожі, казкові подвиги, намагаєшся зробити щось визначне. А чим він, Іван Казарін,

Б'Є ХВИЛЯ ДНІПРОВА, МОРСЬКА

У камері шлюзу хрипкливо продував гудок, і пасажирський пароплав «М. В. Гоголь», розсікаючи зустрічний бурун, взяв курс туди, де за височенними дамбами до самого небокраю розкинувся неозорний водний простір.

Збуджені пасажири висипали на палубу. Чути розповіді і спогоди про будівництво Кременчуцької ГЕС, запитання тих, хто вперше проїжджає ці місця, і відповіді ветеранів будови, які своїми руками на дні глибоких котлованів зводили бетонну загату, намітали греблю, готували до затоплення дно Кременчуцького моря.

І ось тепер море розкинулося перед нами в усій своїй величчезності під сліпучими променями сонця. Величчезно-спокійне або грізне, воно завжди ніби кличе до себе, шумом прибою розповідає про силу і розмах людської творчості.

З-за Дніпра налетів свіжий легкокрил, і тиші на морі як не було. Вірує, клекаче морська стихія. Але вона не в силах здолати закути у бетон споруди дванадцятикілометрової на-

зникла територія, на якій ще торік була розташована центральна частина Ново-Георгіївська, грайливі хвилі розгують тепер там, де колись були села Пеньківка, Ревівка, Мала Андрусівка, Липове. Понад сім мільярдів кубометрів води вже нагромаджено в чаші моря, поверхня водно-го дзеркала якого тепер перевищує півтори тисячі квадратних кілометрів.

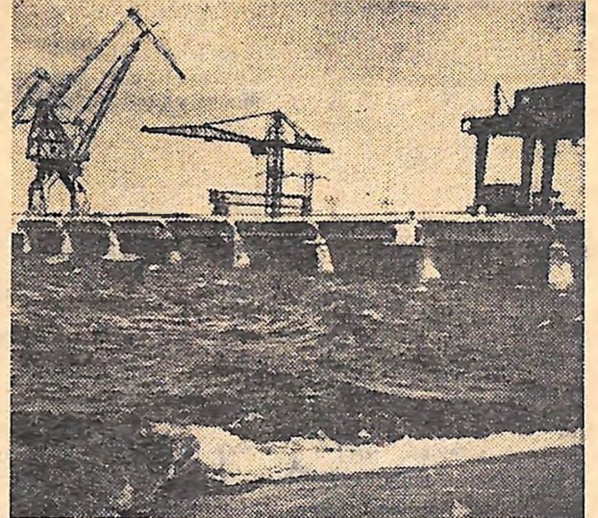
Привільно на такому просторі дніпровським річковикам: вони нітрохи не бояться, що в будь-якому місці сядеш на мілину або наткнешся на піщаний перекат. Ріка вже підступила до околиць Градицька, наближається до Оболоні, Жовніно, Іркліва. Пишається стародавній Чигирин, який нині теж стає приморським містом. Ще ніколи за всю свою багатовікову історію свий Славута не знав такої широчині. Мимоволі згадуються слова великого художника М. В. Гоголя, який, оспівуючи Дніпро, говорив, що рідкий птах долетить до його середини. Та навіть обдарований рідкою уявою письменник не зміг тоді передбачити те чудове оновлення

ли в зону затоплення, за порадою проєктувальників вирішили створити біля великого хутора Озера зразковий населений пункт сучасного типу.

Держава надала переселенцям великі пільги — компенсувала вартість старих будівель, виділила вдовосталь різних матеріалів. А сім'ям престарілих колгоспників Т. О. Авраменка,

перестилищ. Колгосп оснащується досконалим спорядженням, новими баркасами, які здатні переборювати удари штормів.

Кременчуцьке море є символом трудової доблесті комсомольців — юнаків і дівчат з гарячими серцями, неспокойним характером. Молоді «будівники моря» з комплексних бригад Степана Олизька, Євдокії Шкрум,

Г. Ф. Скриньки, Н. Н. Якушин та багатьох інших будинки споруджувалися повністю за рахунок держави. Той, хто років зо три не бував на хуторі, тепер, не відріє ці місця. Колишній степ поступився рівним вулицям нового села з стрункими рядами 250 чепурних будинків під черепичною покрівлею.

Живлючий подих нового водосховища вже сьогодні відчувають ниви і діброви, луки і пасовища Подніпрянщини. На протязі найближчих років буде зрошено понад 15 тисяч гектарів земель Кіровоградщини, Полтавщини і Черкащини.

А які чудові перспективи відкриваються для розвитку рибництва! На цю тему вам багато про що може розповісти голова рибколгоспу імені Петровського І. П. Фаленков. Члени артілі вже декілька років ведуть своє господарство «з упередженням на ГЕС», на прихід «великої води».

На одному з відрогів Табурціанського мису вирало велике рибальське селище. Для новогеоргіївських рибалок, як і для річковиків, відкрилися широкі простори. Морські володіння колгоспу тепер простягаються вгору по водосховищу до 50 кілометрів. Члени артілі ведуть підготовку до промислів у нових, незвичайних для них умовах. Перш за все, відтворюються рибні запаси — виловлюються малочисні породи риб, провадяться очистка і захист

Вячеслава Крикштана, Валентина Булаков в рекордно короткий строк одягли морську узбережжя у міцний бетонний панцир. Нелегко далася ця перемога: укріплювати береги комсомольцями доводилося у снігову заметіль і в спеку. Але молоді, енергійні будівники сміливо йшли наперекір стихії, приборкали її і направили води Дніпра по заздлагоді визначеному шляху — через турбіни гідроелектричної станції.

Б'є хвиля дніпра, морська. Скоро вона покотиться далі, заплететься біля крутих схилів Чернечої гори, несучи новий ще небачений розквіт життя оновленим берегам Подніпрянщини.

В. КРАМАРЕНКО.

На знімку: загальний вигляд Кременчуцької ГЕС з боку моря.

Фото Г. Верушкіна.

Рік семирічки — другий

● Новий загін молоді приїде працювати на ферми: 10.000 юнаків і дівчат будуть направлені у тваринництво протягом нинішнього року.

● Молоді трудівники побудують: 75 гаражів, 250 навісів, 50 майстерень та механізують 30 комсомольсько-молодіжних молочно-товарних ферм.

● Велику увагу приділяє комсомол культурному будівництву. Юнаки і дівчата беруть

участь у спорудженні 40 клубів і бібліотек, 10 шкіл та допомагають завершити добудову 217 класних кімнат.

● Тільки силами комсомольців і молоді в цьому році для худоби буде заготовлено два мільйони дев'яност тисяч тонн сілосу.

● За високий урожай сільськогосподарських культур змагаються 190 комсомольсько-молодіжних ланок, 580 агрегатів.

пірного фронту, який непохитно встав перед бурхливим розливом ріки, і безупинно обертає лопаті турбін Кременчуцької ГЕС.

Немов у весняну повінь, горизонт води у морі стрімко піднімається вгору. Перекритий восени минулого року, Дніпро тепер розправляє свої могутні плечі, заходить у степові балки, підступив до високих круч. Під товщею води навки

блакитної магістралі, свідками якого ми є.

Створене руками радянських людей море принесло з собою казкові перетворення. Залишаючи старі місця поселень, люди навзаєм розпрошались з старими дворищами, вузькими звивистими вулицями, солом'яними стріхами. Декілька років тому жителі сіл Чаплища, Подорожнього, Калаборока, які потрапи-

НАРИС

відзначив закінчення школи?

... З своїми друзями зайшов у буфет. Замовили дві пляшки горілки. Випили. Потім же. Напилися до нестями.

— Мене дратує фізіономія цього офіцера, — кинув Іван товаришам. — Він мені несе настрій.

Казарін підвівся і похитуючись наблизився до військового, що сидів за сусіднім столиком.

— Слухай, ти!.. — Іван поставив ногу на вільний стілець. — Зроби вигляд, що за тобою женуться. Дуже тебе прошу!

— Та як ви смієте? — підвівся офіцер. — Нахабал! Я зараз же покличу міліціонера!

— Я тобі покличу! — застеряг Іван і, брутально вилдавшись, вдарив лейтенанта.

Зчинився галас, зав'язався бійка. Потім... Потім

відбулося перше знайомство з міліцією. Скільки їх ще було потім!

НАВЧАННЯ в технічному училищі. Пияцтво безкінця і краю, бійки, догани на комсомольських зборах і знову приводи в міліцію. Довелося залишити батьківську оселю.

... Нова бійка, і десять днів арешту. Постригли. Підмитав вулиці. Хотіли виключити з училища. Виключив відстрочку, дав обіцянку виправитися. Так-сяк закінчив училище. Став працювати слюсарем по ремонту інструменту в ковальсько-пресовому цеху на заводі «Червона зірка».

Все йшло добре, поки не настав той пам'ятний день. Якби Казарін міг тоді передбачити, що скоїться! Якби хтось попередив його! Напередодні Іван взяв

ододенну відпустку і домовився з сусідами по кімнаті поїхати у суботу до своєї матері.

— Допоможемо старій картоплі виконати. Там і самогону знайдемо.

Знайшли...

Сонячні промені окресляли на підлозі жовтуваті квадрати. Мабуть, скоро розпочнеться суд. Вставай, Іване, пора йти. Треба відповідати за свої вчинки.

Під вартою завели до залу засідань. Як багато людей! Ніколи не думав, що у селі Роздолля стільки їх. А чні не такі знайомі, заплакані очі?

МАТИ! Рідна моя! Варта не пускає до тебе. Мамо! Ну, не дивись з таким докором на свого сина! Я винен перед тобою, дуже винен. Я мало думав про тебе. Писав листа лише то-

(Закінчення на 4-й стор.).

ЩИРЕ ПОБАЖАННЯ

Велика радість для молоді Кіровоградщини — мати свій друкований орган.

Щиро будемо вдячні за глибокі і цікаві матеріали про самовіддану працю і досвід твориників, про соціалістичне змагання долрок області.

Особливо хотілося б почитати про те, як провадять молоді трудівники села своє дозвілля і відпочинок, як організують комсомольсько-молодіжні вечори на фермах.

Л. БЕРШАДСЬКА,
доярка, Герой Соціалістичної Праці.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
1 липня 1960 р. 3 стор.

ЩИРЕ ПОБАЖАННЯ

Після тривалої перерви молодь нашої області знову має свого бойового колективного організатора, свою газету «Молодий комунар».

У цей день хочеться побажати творчому колективу редакції наслідувати кращі традиції комуністичної преси, широко і цікаво висвітлювати на сторінках газети багатогранне життя комсомольців і молоді.

Сьогодні мені як колишньому працівникові кировоградської молодіжної газети хочеться разом з усіма висловити щире подяку найшідній партії за створення друкованого органу обкому комсомолу — «Молодого комунара».

Я. КОВАЛЬЧУК,
колишній редактор кировоградської молодіжної газети «Сталінська зміна».

Щоб кликав і славив, і радив...

Зав'язати і невтомні в праці комсомолія і молодь моєї Кіровоградщини, орденосної трудівниці, одержують сьогодні хороший подарунок.

Що я можу сказати в день народження нашої газети, нашого «Молодого комунара»?

Щоб зразу, з найпершого слова Похідною сурмою став На щедрих полях, на будовах, Де юності слава зроста,

Щоб кликав, і славив, і радив,
Був першим завжди в боротьбі, —

Сьогодні зворушений, радий
Сердечно бажаю тобі!..
Веди ж, «Молодий комунар»,

Під музику світлих відлунь Геройським запалену жаром,
В комуну крокуючу юні!
Георгій ЩЕРБИНА.

З історичної хроніки нашого міста

18 червня 1754 року в диному степу на правому березі Інгула було закладено фортецю імені імператриці Єлизавети. Фортецю й прилеглі до неї поселення в 1784 році було названо містом Єлисаветградом.

29 січня 1918 року в місті після тривалої бо-

ротьби встановлено владу Рад.

У січні 1935 року на прохання трудящих міста Єлисаветград було перейменовано на Кірово. А в січні 1939 року в зв'язку з утворенням області — на Кіровоград.

ПЕРША МОЛОДІЖНА

Бережно зберігається в обласному архіві по темнілий від часу аркуш грубого паперу. Це єдиний примірник газети олександрійських комсомольців «Клич юного комунара» — номер за 1 липня, п'ятницю, 1921 року. Про що ж писала комсомольська газета рівно 39 років тому?

Весь номер присвячено видатній події в житті комсомолу — скликанню II Конгресу Ко-

муністичного Інтернаціоналу молоді. Газета повідомляє, що до Комінтерну приєдналися нові загоны — молодь Чехословаччини, Іспанії, Італії; вона закликає своїх юних читачів «на всіх парах» йти до перемоги світової революції.

Привертає увагу величчє повідомлення: «Набрано і віддруковано червоними друкарями комсомольцями в порядку недільника».

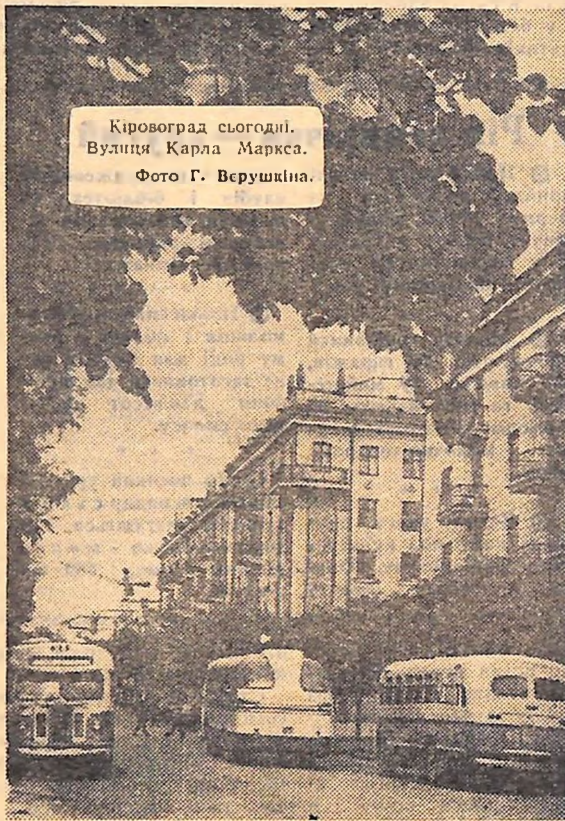
Вони будуть інженерами

Понад два роки самовіддано трудяться на Ульяновському цукровому заводі юнаки Юрій Колісниченко і Борис Гулько. Прийшли вони сюди відразу ж після закінчення середньої школи. Старші товариші допомогли їм стати досвідченими електриками. Юрій і Борис разом із своїми товаришами борються за те, щоб їх цеху було присвоєно звання колективу комуністичної праці.

Недавно на заводі відбулися збори, на яких цукровики прийняли рішення — рекомендувати Юрія і Бориса на навчання до Київського інституту харчової промисловості імені Мікояна з призначенням їм відповідних стипендій.

Для підготовки до вступних екзаменів у вуз дирекція надала юнакам місячну відпустку.

З фотоапаратом по області

Кіровоград сьогодні. Вулиця Карла Маркса. Фото Г. Верушкіна.

бочу сім'ю, обов'язково повернути!

Віктор Трохимович добився свого.

— Ну, Ваню, все уладналося. Будеш знову працювати у нас. — Маноїленко міцно потис Казаріну руку.

СПОЧАТКУ Іван уникав розмов, сунувся. Мовчки приходив на завод, старанно працював, але зразу ж після гудка зникав. Мабуть, боявся, що почнуть читати нотації. Але ніхто не доіравав. Просто інколи слюсар Анатолій Кравцов і пресувальник Віктор Задонцев проводжали Івана додому. Вони його не жаліли, не давали настанов, лише цікавилися, чим живе, про що думає хлопець. Інженер Карл Юлійович Теплицький часто розпитував Казаріна про нові фільми, книги. Помічник майстра Василь Онисимович Тютюнник допомагав досконало оволодіти спеціальністю слюсара. Робилось все це невимушено, просто. Непомітно для себе Іван перестав цуратися колективу. Згодом Казаріну доручили читку газет, обрала капітаном волейболь-

ної команди цеху. Юнак увійшов до складу комісії по перевірці результатів соціалістичного змагання. А на одному з відкритих комсомольських зборів Віктор Плащевський запропонував призначити Казаріна агітатором дільниці.

ТОВАРИШІ простягли Іванові руку допомоги, і він очинив цю дружню підтримку. Поступово зникла замкнутість, юнак відчув себе повноправним членом колективу. За проханням товаришів по цеху Івана Казаріна поновлено в комсомолі.

Кажуть, що кохання підстерігає людину весною. У Івана на це своя точка зору: до нього любов прийшла взимку. Дівчина одразу запала юнакові в душу, владно полонила серце. А в грудні 1959 року відбу-

Спорт

Свій, артільний

Широкою бобринецькою вулицею йде кременезний юнак. Енергійне обличчя хлопця чимось стурбоване.

— Привіт, Валентине, — зустрічає товариша Анатолій Мельников. — Чим це ти так занепокоєний?

— Не дає спокою одна думка.

— Знову про раціоналізацію?

— Ні... На цей раз про футбол. Знаєш, друже, не можу жити без нього.

— Так записуйся в районну команду.

— Записуюсь... А чи не краще було б організувати нашу, промартілівську команду?

— Нашу команду?.. Та це ж здорово, Валько, здорово! І не тільки футболу, а й волейболу команду, шахову і гімнастичну секції...

Наступного дня в червоному кутку промартілі «Жовтень» зібралось біля двох десятків хлопців і дівчат. Коли Валентин Байбарак повідав друзям свій задум, хтось скептично зауважив:

— А де ж форма?

— Та й тренера немає...

— Мабуть, нічого не вийде...

— Як це нічого не вийде? — здивувався молодий робітник цегельного заводу Анатолій Копотій. — А хіба Валя Байбарак не зможе нас тренувати? Він же й розряд з футболу має.

Всі вичікуюче дивилися на Валентина.

— Ну що ж, можна взятися...

— От і добре.

— А чи допоможе Петро Іванович купити форму?

— Купить, він же запеклий болільник.

І справді, голова промартілі допоміг ентузіастам. Незабаром було придбано необхідний спортивний інвентар і форми.

Розпочалися перші тренування. Немало зусиль довелось прикласти хлопцям, щоб досягти спортивної витривалості, оволодіти тактикою гри.

І ось настав день першої товариської зустрічі.

Нелегко було здобути перемогу. Адже молоді футболісти грали з чемпіоном району — командою колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС.

І знову тренування — наполегливі, глибоко продумані, зміло організовані.

Наступна зустріч з футболістами Бобринецького сільськогосподарського технікуму теж була вдалою для зростаючого колективу.

— Радують і успіхи наших шахістів, — говорить голова колективу Анатолій Мельников. — За це ми щиро дякуємо керівникові секції, другорозряднику Карпу Антоновичу Макаренку...

Відрадіні справи і в інших секціях.

Як приємно тепер після напруженого трудового дня пограти у футбол чи настільний теніс, зайти до червоного кутка своєї артілі, де кожному відвідувачеві знайдеться заняття.

В. ЮР'ЄВ.
м. Бобринець.

Для вас, допитливі

ЗАДАЧА-ЖАРТ

На одному іподромі були організовані незвичайні кінноспортивні змагання, в яких брали участь двоє коней. За умовами змагань приз переможця одержував кінь того вершника, який фінішував би останнім.

Довго думали вершники, як же їм виконати таку умову змагань, і, нарешті, знайшли рішення.

Що вирішили вершники?

ЗБАГНІТЬ

Мені тепер вдвоє більше років, ніж було вам тоді, коли мені було стільки, скільки вам тепер. Коли ж вам буде стільки років, скільки мені тепер, то сума наших років дорівнюватиме 63.

Скільки мені і вам тепер років?

ЦІКАВО ЗНАТИ, ЩО...

...кожна рубінова зірка на баштах Московського Кремля важить близько тонни. Віддалі між кілками її променів — 3 метри.

...морська вода містить золото в кількості 50 міліграмів на тону. Якщо розподілити золото, що його містить вся океанська вода, порівню між усіма жителями Землі, то на кожного припаде близько 35 тонн золота.

...покришки автотранспорту «ЗІС-150» при вазі 48 кілограмів містять 13 кілограмів сажі. Пробіг автомобільних шин з сажею збільшується у 8-10 разів. В даний час світове виробництво сажі перевищує один мільйон тонн.

...вся водяна пара, що є в атмосфері Марса, в умовах і при тиску, існуючих на Землі, зайняла б об'єм трохи більший кубічного метра.

...кілька мільярдів років тому Сонце важило майже в два рази більше, ніж зараз. Воно втрачає свою масу у вигляді випромінювань.

М. БАРСЬКИЙ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.